

Leven(d)
Gefileerd

Leven(d)
Gefileerd

Johannes Overland

Uitgegeven door Mijnbestseller.nl
5/2024
Eerste druk

Schrijver: Johannes Overland
Editor : Jeannine De Ridder
Inhoudelijke vormgeving : Annebel Van Looveren
Coverafbeelding : Cloë Brouwers
Ontwerp cover : Hans Coertjens
ISBN: 9789403737522
© Hans Coertjens alias Johannes Overland

Mailadres : johannesoverland1@gmail.com

Niets uit dit boek mag gekopieerd of gebruikt worden zonder
toestemming van de schrijver

VOORWOORD

Wie het leven fileert anno 2024 en zelf een groot deel van een eeuw(igheid) op aarde vertoeft, kampt al wel eens met existentiële vragen.

Is de wereld in essentie veranderd de laatste 20, 50 jaar? Rekenen we liever vanaf de industriële revolutie omstreeks 1850 ? Vast staat dat toen het handwerk werd geïndustrialiseerd. Vanaf die periode koopt de mens letterlijk de tijd om na te denken over de ultieme vraag: waarom leven wij? Onze dagelijkse gewoonten, religie en seksualiteit houden rechtstreeks verband met onze modus vivendi. Daarin staat centraal dat we met z'n allen samen-leven.

Spelregels rondom de pijlers van een maatschappij in beweging. Sociale media die de eigen filosofie onder druk zet.

Manipulatie om de publieke opinie te beïnvloeden en politieke, sociale en economische agenda's extreem bij te sturen.

Polarisatie en desinformatie. Nieuwe trends en tendensen op lange termijn.

Is het dan niet fijn dat eenieder van ons nog steeds individueel met eigen visie een filosofie kan beleiden in een open

en vrij democratisch West-Europa?

2000 jaar geleden schreef Seneca in de topdagen van het ontwikkelde Rome over de achteruitgang van het intellect, de luiheid van de losbandige jeugd én de ontsprende seksuele gewoonten. We weten erg goed dat de geschiedenis

zich steeds herhaalt. Alleen is het feit dat we dit erg snel vergeten.

Sinds de Verlichting zijn we een levensloop begonnen die wordt geleid door een gevoel van optimisme, door een geloof in onszelf als heersers van het universum en door een verlangen naar vooruitgang. De laatste eeuwen hebben we deze innerlijke drang om onze situatie te verbeteren, toch keer op keer vergeten we de mogelijke gevolgen van onze acties vóóraf te evalueren. Het laatste industriële ongeluk is slechts een klein voorbeeld, de klimaatcrisis en de COVID-19 waarschuwen een stuk dringender dat er iets moet gebeuren...

Wolf Goldmund.

HET BETONNEN BOS

Ik ren door het bos van beton
waar ijzeren paarden haastig heen en weer galopperen.
Bewust van het risico dat ik loop in dit gevaarlijke bos, zoek ik
naar Aza, het meisje dat nooit tijd heeft.

Ze mag mij niet ontsnappen.
Ik spring op een ijzeren paard en volg de weg waarvan ik denk
dat hij mij tot bij Aza brengt.
Ik stop op de plek in het bos waar ik meen haar te vinden en zoek
achter de betonnen bomen.

Daar zie ik haar haastig heen en weer rennen.
Met een lieve glimlach en een snelle kus zegt ze dat ik geluk heb
haar hier nog aan te treffen.
Ze moet direct verder.
Haar donker bruine ogen schieten snel heen en weer
en duizend gedachten schieten door haar hoofd.
Ze leeft snel, veel te snel.
Ze bedankt me dat ik gekomen ben en gaat verder.
“Ik hoor je nog wel,” zegt ze.

Ik bedenk dat ik de hele rit gemaakt heb
voor dit korte moment van geluk.
Dit is haar leven, rondrennen in dit betonnen bos en verder.
Van het ene bos naar het andere.
Het leven gaat haar voorbij en ze vergeet te genieten.

Aza weet wat ik voor haar voel
Bang om gekwetst te worden onderdrukt ze haar gevoelens en
ontvlucht me steeds.
Het doet me pijn telkens ze zich van me afwendt.
Rusteloos doolt ze door het leven als een bezige bij.

Wanneer laat Aza de liefde toe in haar hart zodat
het ultieme geluk haar kan omringen !?
Op mijn ijzeren ros blijf ik haar achterna rennen tot ze tot rust
komt
zodat ze geen zwarte raaf wordt in dit betonnen bos
maar een paradijsvogel in het groene woud.

INHOUDSTAFEL

Voorwoord	5
Het betonnen bos	9
Inleiding	13
Postel	15
Viering doden	19
Machtswellust	21
Soorten mensen	23
Ziektebeelden	27
Shoppingcenter	31
Vrije geest	35
Op restaurant	37
Oorlogsdreiging	39
Grote wereldleiders	43
Moeilijk gaat ook	51
Clowns	53
Aanpassingen	55
Seksuele bijscholing	57
Kerkzorgen en pauzen	81
Familieleden verandering	107
Oude mannetjes bijeenkomst	111
De voedselbank	113
Samenzwering?	115
1 november, Allerheiligen	117
Koken op gas	123
Over sinterklaas en de alternatieve sint	125
Sprookjes in de problemen	129
Vuile praat of achterklap	135
Hond	141
Tijdmachine	143

Stop de waanzin	145
Tijd tekort	147
Evolutie	149
Vervoer	157
Apero met lokale schrijvers	159
Levende taal	161
Kopieergedrag	165
Schrijver	167
Kortingsbon	169
Digitale controle	171
Toekomst	177
Brieven en schermberichten	181
De tijd van weleer	185
De wereld van liefde en daten	187
Rare wezens	199
Verkeer	203
Auteur	205
De tijd van	207
Moderner	215
Service	217
Oorlogszuchtig	219
Ski boete en tegendraads	223
Generaties	227
Detentiehuisen	229
Aanloop verkiezingen	233
Immo	235
Ontgroeningen	237
Stoute heiligen	239
Speelgoed	245
Einde	249
Dankwoord	251

INLEIDING

Dit is niet een boek van een slagersjongen of van een student geneeskunde die een vivisectie doet, noch van een chirurg die haarfijn een operatie uitvoert.

Maar van een schrijver die woorden en zinnen uitspuwt en deze tot een boek vormt.

Na “Maatschappij in beweging”, is dit het tweede boek van Johannes Overland waarbij hij het leven dat we nu leven, fileert.

Vanop de zijlijn kijkt hij toe, aanschouwt hij alles en vertelt zijn bevindingen hierover.

Het is een aansluiting op zijn eerste boek met een nieuwe insteek over het nu, zonder terug te gaan in het verleden en zijn eigen leven te belichten.

Hij belicht alle aspecten en analyseert deze.

Het leven is complex, tegelijkertijd eenvoudig, zo samenhangend en toch ook zo verschillend.

Johannes Overland fileert als het ware de levenden hun leven en informeert.

Is dit een ernstig boek ?

Misschien een beetje, maar het is niet de bedoeling te ernstig en te diepgaand te zijn waarbij men alles tracht te verklaren.

De schrijver is tenslotte geen wetenschapper, maar een toeschouwer, een verteller.

POSTEL

Op een mooie zomerse lentedag was Johannes met zijn goede vriend Ivo naar Postel gereden om zich aldaar te nuttigen aan het heerlijke patersbier en de lekkere spijzen. Ze maken er sinds enkele jaren een gewoonte van om telkens wanneer Ivo in het land is, af te zakken naar Postel. Ze zetten zich aldaar op het terras van de befaamde taverne en versterkten de innerlijke mens. Ze kunnen als twee wijsgeren zitten filosoferen over het leven om dan plots uit te barsten in een lachbui door grappige uitspraken.

Nadien maakten ze daar een wandelingetje onder de rust van de wuivende bomen en door de in zon badende kruidentuin, toen Ivo vroeg : “ Heb jij al eens nagedacht over wat er moet gebeuren wanneer jij sterft ?”

Johannes antwoordde : “Neen, geen idee, ik ben er nog niet uit.”

Ivo was heel resoluut : “Voor mij is dit reeds een uitgemaakte zaak. Ik wil geen twee meter diep onder de grond liggen rotten en opgepeuzeld worden. Ik wil gecremeerd worden, dat is het properste. Als ik hier nu doodval, vuurtje eraan en laat de as maar wegwaaien. Gewoon opfikken , dat is het beste voor de natuur.”

Dat was Ivo, recht voor de raap, en hij kon het soms een beetje cru brengen, maar verder een crème van een man met een gouden hart. Maar hij draaide nooit rond de pot, en zei het zoals hij het dacht.

Johannes schrok er wel van en vond dit nogal radicaal. Je kan dit natuurlijk opgeruimd en netjes noemen, alsook goedkoop, maar dit is wettelijk niet toegestaan. Zelf vond hij eigenlijk die kerkhoven met die majestueuze praalgraven wel iets hebben. Wanneer je over die grote bekende kerkhoven wandelt, heeft dat toch iets. En het lijkt wel alsof je minder snel vergeten wordt.

Er is nog steeds dat graf om naar toe te komen, want eens uitgestrooid ben je nergens meer.

Maar het is dubbel, dat mooie, maar dure graf waar je moeilijk naast kan kijken en je zo een beetje vereeuwigd, anderzijds vindt hij die zware steen op zijn buik toch ook niet alles.

Misschien dan het graf omranden met een mooie blauwe steen en in het midden bloemen planten. Gras op de buik is moeilijk want moet gemaaid worden en ik denk dat wanneer men groenten kweekt in de aarde van het graf, niemand dit zal willen opeten, dus best bloemen, stamrozen of planten misschien. Maar deze dienen dan weer verzorgd te worden door iemand en eigenlijk wil ik ook geen wortels van planten in mijn oogkas krijgen. Dus misschien toch beter een mooie grafsteen. Minder werk voor de nabestaanden zodat ze niet moeten tuinieren of groene vingers moeten hebben. Een andere optie kan misschien zijn mooie witte kiezeltjes of kunstgras, alhoewel dat laatste misschien was kitscherig is.

Aangezien begrafenissen tegenwoordig duur zijn, grapt men hier ook al eens over. Mijn schoonzoon is meubelmaker, dus hij zou een kist in elkaar kunnen timmeren van goedkoop hout bijvoorbeeld. En als deze

niet in zijn stationwagen of in zijn camionette past, dan maar de kist op de aanhangwagen zetten om naar het kerkhof te rijden om daar dan in de vergeetput te verdwijnen. Best onderweg vastmaken met spanbanden natuurlijk, een goede weg kiezen en niet te snel rijden, zodat ik niet in mijn kist heen en weer lig te schudden. Dan kan de familie samen komen bij één van de kinderen, potje koffie zetten en de broodjes die ze 's morgens bij de bakker zijn gaan halen, opeten.

Misschien kunnen ze ook een glaasje wijn drinken. Ja men kan dan moeilijk zeggen "op de gezondheid," of "op de dood", of "op het leven". Daar moeten ze zelf maar iets invullen op wie of wat ze klinken.

Dit is een familietrekje, zich over zulke ernstige onderwerpen cynisch uitlaten. Misschien is het een beetje de angst met wat humor en een kwinkslag wegwerken. De angst voor het onbekende, misschien onverwachte. En vooral de angst voor het hier niet meer zijn en wat daarna dan. Het is voor iedereen een mysterie. Ik heb het in mijn eerste boek ook al over de dood gehad en dit is dus zeker de laatste keer.

En misschien hoort het niet en is het ongepast. Maar ieder vogeltje zingt zoals het gebekt is.

Ook al doen we er nu misschien een beetje lacherig over, we willen uiteindelijk bij ons laatste afscheid toch wel met respect behandeld worden, ook al vermoed ik dat we het waarschijnlijk zelf niet meer zelf zullen weten. Maar een laatste eerbetoon aan een overledene is wel steeds op zijn plaats.

Net zoals een geboorte, het nieuwe leven, gevierd wordt, zo dient een afscheid van het leven en van de overledene met respect en eerbied te gebeuren, de laatste vaarwel.

Het was dus een rare conversatie over de dag dat men hier niet meer is.

Sommige mensen zijn hier reeds mee bezig tijdens hun leven, of toch zeker vanaf een bepaalde leeftijd, anderen liggen er echt niet wakker van. Dat zijn zorgen voor later en vooral voor anderen.

Net zoals bij het overlijden, het financiële aspect, vooral voor de nabestaanden.

Zijn goede vriend Ivo is met dit alles bezig, maar Johannes ligt er echt niet wakker van.

Hij leeft vandaag en met morgen is hij niet echt bezig.

Onze gezegende leeftijd maakt misschien dat we hier meer mee bezig zijn en al eens wakker liggen over de dood.

Johannes wil hier zijn hoofd niet over breken, misschien is dit struisvogelpolitiek, maar je kan een mens niet veranderen.

Ze hebben alles nog doorgespoeld met wat gerstenat en hebben nadien een ijssalon bezocht, waar ze een heerlijke grote coupe hebben verorberd.

VIERING DODEN

De dood wordt in andere landen en culturen anders ingevuld. In Indië wordt een grote houtstapel gebouwd en hier wordt het stoffelijk overschot verbrandt. Waar er bij de katholieken een week over heen gaat vooraleer de begrafenis plaats vindt, gebeurt dit bij de Moslims en Joden zo snel mogelijk. In Mexico viert men de dood. Wij treuren en gaan met Allerzielen chrysanthen op het graf zetten.

In Mexico viert men twee dagen. Er is een kleurrijke stoet. Ook gaat men picknicken op het kerkhof en neemt eten en drinken voor de overledene mee. Het is een feest voor hen.

Sommigen dansen en drinken veel. Misschien uit verdriet dat ze zich lazarus drinken.

Volgens de Chinese traditie hebben we twee zielen, de spirituele en de lichaamsziel.

Bij overlijden gaat de spirituele ziel meteen naar het hiernamaals, maar heeft de lichaamsziel wat meer tijd nodig om uit te treden. Om deze ziel hierbij te helpen eet de familie het lievelingsgerecht van de overledene. Men laat ook het licht branden in de ruimte waar het lichaam opgebaard ligt, en wanneer de kist gesloten wordt draait men zich met de rug naar de kist om te voorkomen dat de ziel bij de familie blijft. Bij de uitvaart mag men geen paraplu openen, want daar zou de geest van de overledene zich onder kunnen schuilen, terwijl het de bedoeling is het leven los te laten.

Dus best voor de familie dat het niet regent die dag, of ze worden doornat

Alle culturen eren en herdenken de doden met hun eigen gebruiken en rituelen.

Ik vroeg me onlangs af of door de opwarming van de Aarde en het smelten van de gletsjers onze kerkhoven niet zullen veranderen in kerkbaden. Het water zou zodanig stijgen, meters, dat steden verdwijnen of de hoge gebouwen nog net zichtbaar zouden zijn. Het is een voorspelling of berekening van wat er komen zou. Wanneer het nu weken of langer regent blijft het water staan en kan het niet meer in de grond dringen. En natte grond is zwaar en voelt koud aan.

Er is een gezegde “het water staat aan de lippen”. Dat is dan echt van toepassing. Maar ik vrees dat de kerkhoven niet meer toegankelijk zullen zijn door de stijging van het waterpeil. Misschien beginnen kisten of skeletten dan wel te drijven.

En moet men dan overgaan naar een andere vorm van laatste rustplaats. Verassen zou dan misschien ook weer niet milieuvriendelijk zijn, dan op zoek naar andere mogelijkheden welke die ook mogen zijn. Anders zouden we bij de stijging van de zeespiegel nog eindigen in een zeemansgraf, diep in de zee.

MACHTSWELLUST

Wanneer men alles in beschouwing neemt wordt de geschiedenis geschreven of bepaald door politici die tenslotte het beleid voeren, en door machtswellustige leiders die denken met hun legers landen te moeten bezetten en veroveren op gewelddadige wijze.

Dit is al eeuwen zo en desondanks het goede voornemen dit niet meer te doen, hervalt men telkens in de zonde van het gruwelijke oorlog voeren.

De burgers zijn dan slachtoffer van deze oorlogsmachine geleid door een gestoorde machtsgeile gek. De geschiedenis heeft dit al dikwijls bewezen hoe eigenlijk één man alles kan herschrijven door anderen te indoctrineren. Een spijtige zaak die telkens opnieuw gebeurt. Indien de soldaten hun wapens zouden weggooien, zouden deze dictators vlug een toontje lager zingen.

De mens is dus machtig, hij beslist te luisteren of niet te luisteren en kan dus een verschil maken door zich niet te laten manipuleren. Hij moet alleen maar de moed hebben dit te durven, er tegen in te gaan.

Zo zijn er in bepaalde landen ook politieke partijen die het niet eerlijk spelen, waar de tellingen van de verkiezingen gemanipuleerd worden en het land steeds dezelfde machthebbers heeft.

Of partijen die veel stemmen krijgen, dus die eigenlijk de winnaars zijn van de verkiezingen, maar worden genegeerd door de kleinere partijen en die vlug een samenraapsel maken om aan de macht te kunnen blijven.

Dit is uiteraard niet democratisch.

Wanneer de meerderheid van de bevolking voor een bepaalde partij kiest omdat ze daar het meeste aansluiting bij vindt, en omdat deze partij luistert naar de mensen en hun noden begrijpt, dan dienen zij bij de verkiezingen gehoord en gerespecteerd te worden.

Ik ga er vanuit dat politici intellectuelen zijn die goede inzichten hebben. Doch wanneer hun partijen minder kiezers krijgen en de partij die ze verafschuwen groeit, begrijpen ze hier precies niets van en blijven hen negeren. Ook beloven ze het kiespubliek veel tot ze aan de macht zijn en dan doen ze toch hun eigen zin.

De bevolking gebruikt haar boerenverstand zoals men zegt.

De kruik gaat zo lang te water tot ze barst, zegt men. Wil de politiek het lot tarten en de uitdaging blijven aangaan ?

Dit zou wel eens heel nare gevolgen kunnen hebben.

Eigenlijk is politiek toch een vies spel. Het zijn zogezegd allemaal idealisten, wereldverbeteraars, mensen die het lot van de anderen willen verbeteren door een goed beleid te voeren. Maar in de realiteit zijn het poenscheppers die vooral met en voor zichzelf bezig zijn.

Van de bevolking blijven nog velen in de kou staan. Met de verkiezingen beloven ze je de hemel op aarde, maar eens achter de rug telt enkel hun eigen agenda. En de kiezer begint dit door te hebben. De politiek verliest zijn geloofwaardigheid.

SOORTEN MENSEN

De mens, we hebben hem in alle soorten en maten, lengte en gewicht, dik of dun, mooi en lelijk.

Natuurlijk wat voor de één mooi is, is voor de ander lelijk. Een mooi innerlijk maakt iemand ook mooi. We aanschouwen allen hetzelfde, maar toch vullen we het allen anders in

We zijn met zeven miljard bewoners en toch zijn we allemaal verschillend van uiterlijk.

Dit is toch verwonderlijk, allemaal andere ogen, oren, neuzen, monden. In alle vormen.

In principe hebben we allen dezelfde ogen ook al zou je het niet zeggen. Maar we zien wel degelijk allen hetzelfde, alleen gaat onze geest hier individueel een mening over hebben en het soms anders interpreteren. Wat voor de één lelijk is, is voor de ander mooi.

De schepper is een knappe bouwheer of beeldhouwer om zo maar te zeggen.

Soms lijkt het wel alsof hij bij het scheppen tegen een medewerker zegt : ‘neem voor deze eens een hoofd van het bovenste schap.’ En deze dan antwoordt : “Die zijn op, we zullen er een ander moeten opzetten. En zo krijg je bijvoorbeeld mensen met een lange nek of andere rare composities.

Alle onderdelen van een mens geordend per categorie. Gelukkig is het zo niet.

Maar alles verloopt niet zo perfect. Sommigen hebben een aangeboren oogafwijking, zoals kleurenblindheid. Wat voor de ene rond lijkt is voor de ander ovaler, de één ziet scherp, de ander niet, de ander is blind. Mensen worden met een handicap geboren.

Bij de ene is het gehoor goed ontwikkeld, anderen horen niets, ook de reuk –en smaakbeleving zijn niet bij iedereen even goed ontwikkeld. Het is een spijtige iets van die onvolmaaktheden.

Ook zien we duidelijk verschil in ras en nationaliteit.

Hoe komt het dat de ene persoon blank is, de andere zwart. We leven op dezelfde planeet, we zijn dus duidelijk per soort of stam ergens gedropt.

Het kan ook niet zijn dat mensen hun uiterlijke kenmerken afhangen van de voeding, lucht en temperatuur van waar ze wonen.

Zijn de donkere mensen per toeval in Afrika en de blanken per toeval in Europa terecht gekomen ?

Waarom leven Indianen in Amerika en Aziaten in het Verre Oosten.

Volgens het Scheppingsverhaal begon alles met Adam en Eva die dan een gezin begonnen te stichten dat verder uitbreidde. Was dus eigenlijk inteelt als ik het zo overdenk. Ze werden redelijk talrijk en misschien zwermden ze uit, maar voor zover ik weet waren zij geen gemengd koppel.

Het leven kent heel wat mysteries.

Zelfs bij de blanken zien we direct verschil. De Belgen en de Nederlanders zien er anders uit, het verschil zit hem vooral in het hoofd dat anders is. Zelfs bij de Duitsers merk je andere kenmerken. Behalve dat ze stug zijn is ook hun lichaamsbouw struiser. Engelsen herken je ook meteen. De Fransen en de Italianen hebben eerder een zuiders uiterlijk met donker haar en slanker gebouwd misschien, maar toch zie je verschil tussen een Fransman, een Spanjaard en een Italiaan. Chinezen en Japanners verschillen ook. Dit geldt voor alle Aziatische volkeren, ze hebben allen hun eigen kenmerken.

En ook de Afrikanen zijn verschillend van uiterlijk naargelang uit welk land ze komen.

We zijn allemaal mensen, aardbewoners, en toch zijn er uiterlijke verschillen.

Hoe komt het dat er verschillende rassen zijn ? Hoe komt het dat wij blanken niet in Afrika of Azië leven en zij niet hier ? Daar heb ik geen antwoord op. Is dit toeval ? Misschien dat een wetenschapper hier een uitleg voor heeft, voor mij blijft dit een mysterie.

En hoe komt het dat onze ziel geboren werd in het lichaam waarin we nu zitten en niet bij een andere familie of aan de andere kant van de wereld ?

Want behalve het fysieke lichaam hebben we de ziel die bij het sterven het lichaam verlaat en later terugkeert naar een nieuw lichaam.

Er wordt ook beweerd dat de ziel het lichaam kiest waarin ze wil herboren worden.

Maar dit zullen we denk ik nooit met zekerheid weten.

Maar we hebben allen een romp, ledematen, een hoofd en allen dezelfde organen.

Alleen naargelang onze afkomst verschillen we van grootte, slank of zwaar, sterk of niet, meer gespierd of mager, kleur van haar en van ogen.

De mens wordt ook groter dan vroeger en normaal gezien ouder. We blijven langer jonger of er jonger uitzien en dit komt door de voeding, de manier van kleden, sporten, diëten. We verzorgen ons beter en de mens denkt meer na over gezondheid. Misschien door ijdelheid dat men er langer jong en gezond wil blijven uitzien.